

Nicolaus Mulerius uit Brugge,

de eerste medische hoogleraar te Groningen (1564-1630)

Op de 20 november 1612 werd door de Staten van Groningen het besluit genomen tot het oprichten van een Collegium Facultatum. Op de 24 oktober 1613 werd de eerste hoogleraar, Ubbo Emmius, benoemd, die kort daarop ook tot eerste rektor werd aangesteld en o. m. gelast werd naar andere professoren uit te zien : « wesende vroeme, geleerde en vermaerde mannen in theologia, jurisprudentia, medicina, historiis, philosophia et mathematica » (1). Op de 23 augustus 1614 werd de hogeschool te Groningen geopend : Nicolaus Mulerius was hoogleraar in de geneeskunde en in de wiskunde ; met Ubbo Emmius had hij overleg gepleegd wie de griekse taal en wie de wiskunde zou doceren ; het was Emmius die het grieks voor zich nam. Dat zulke verschillende disciplines als wiskunde, grieks en geneeskunde door dezelfde titularis konden onderwezen worden, was toen geen uitzondering ; de geneesheren waren veelzijdige humanisten.

Nicolaus Mulerius (Muliens, Des Muliens) was een door de godsdienstberoerten der zestiende eeuw van uit het zuiden in het noorden belande hervormingsgezinde, wiens familie het terwille van haar religieuze overtuiging hard te verduren had gekregen (2). Nicolaus' vader, van franse oorsprong, omhelsde te Brugge waar hij als politieke uitgewekene vertoefde, de hervormde leer en moest van daar uit de wijk nemen naar Mene. Zijn moeder werd door de Inquisitie te Leper doorgemarteld. Daar het zuiden, ook na de Pacifikatie van Gent voor de protestanten onveilig bleef, vestigde de vader zich te

(1) *Academia Groningana 1614-1914, Gedenkboek van het derde eeuwfeest der universiteit te Groningen* ; Groningen, Noordhoff, 1914, blz. 258.

(2) *Biographie Nationale* ; T. XV, kol. 343.

Leiden waar de te Brugge op de 25 december 1564 geboren Nicolaus zijn studie voortzette en op de 24 maart 1589 in de geneeskunde promoveerde. De jonge doktor huwde kort daarop Christina Six uit St Omaars en vertrok naar Harlingen waar hij een aanstelling tot stadsgeneesheer had gekregen.

Toen Nicolaus Muliers in 1603 naar Amsterdam ging, had hij te Harlingen een benijdenswaardige faam verworven. Te Amsterdam verbleef hij niet lang, want in hetzelfde jaar werd hij naar Groningen als medicus provincialis geroepen. In 1608 was hij rektor van het gymnasium te Leeuwarden. Een hoogleraarsambt in de hebreeuwse taal te Franeker wees hij van de hand; hij had zijn hoop gevestigd op een professoraat aan de groningse universiteit waarvan hij wist dat zij weldra zou gesticht worden. Zijn vriend Ubbo Emmius vergat hem inderdaad niet toen hij gelast werd naar hoogleraren voor de jonge stichting te zoeken. Tot aan zijn dood in 1630 bleef Nicolaus Mulerius aan deze inrichting verbonden. Zijn zoon Pieter, ook geneesheer, werd in 1629 als hoogleraar in de plantkunde en later in de fysiologie benoemd; Pieter Mulerius heeft als mens geen goede reputatie nagelaten, in tegenstelling tot zijn vader die om zijn mildheid jegens de armen de algemene achting genoot.

Zoals bij de oprichting van de leidse universiteit in 1575 een beroep moest gedaan worden op zuidnederlanders om met een degelijk hooglerarenkorps te kunnen van wal steken, geschiedde dit ook te Groningen. Behalve Mulerius voor de genees- en de wiskunde, werden Franciscus Goemare (Brugge 1563 - Groningen 1641) in 1618 van Leiden naar Groningen voor de godsgeleerdheid en voor het hebreuws, en Franciscus Meyvaert (Gent 1585 - Groningen 1640) in 1620 voor de wijsbegeerte en de fysika beroepen (3).

**
*

De analyse van het wetenschappelijk werk van Nicolaus Mulerius die er moet toe leiden een inzicht in zijn betekenis te hebben, noopt ons de vaststelling te maken dat deze medikus meer actief is geweest

(3) De gegevens over deze hoogleraren werden geput aan bovengenoemd *Gedenkboek 1614-1914*, en aan het *Gedenkboek der Hoogeschool te Groningen 1614-864*, Groningen, Wolters, 1864.

op het gebied van de wis- en de sterrekunde, dan op dat van de geneeskunde. Geen enkel geschrift met medische inhoud is van zijn hand verschenen. Zijn biografen verhalen dat hij in de plaatsen waar hij verbleef een bekwaam en gezien arts was ; dat zoveel steden naar het voorrecht dongen hem binnen hun muren metterwoon gevestigd te zien en hem goed bezoldigde betrekkingen aanboden, moge als een bewijs daarvan gelden.

Voorts wordt het in de gedenkboeken van de groningse universiteit als een voornaam kenmerk van zijn aktiviteit als medisch hoogleraar aangestipt dat hij de lijkensekties ingevoerd heeft ; het ontleedkundig praktikum stond toen als een zeer belangrijke modernisering van het geneeskundig onderwijs aangeschreven en dat de hoogleraar zich daarvoor interesseerde, voor zijn studenten sektiemateriaal aanwierf en demonstraties hield, mag Mulerius als een kenmerk van vooruitstrevendheid aangerekend worden. Doch niets wijst er op dat zijn theoretisch onderwijs iets anders zou geweest zijn dan het voorlezen en commentariëren van de oude auteurs ; dat hij tot aan zijn dood de enige hoogleraar in de medische fakulteit was — behoudens zijn zoon die vanaf 1629 botanika en fysiologie doceerde — geeft geen hoge dunk van het wetenschappelijk peil waarop het geneeskundig onderwijs te Groningen in die jaren stond. De benoeming van de arts Mulerius aan de jonge universiteit was geen buitengewone aanwinst, want ze legde de vooruitgang van 1614 tot 1630 lam ; de titularis liet immers alles op de scholastische leest geschoeid.

Tweemaal was Mulerius rektor van de jonge inrichting, doch het ambt was een erepost zonder meer. Mulerius is ook hoofdbibliotekaris van Groningen geweest ; hij liet het eerste embryo van wat eenmaal de universiteitsbibliotheek zou worden op de verdieping boven zijn snijkamer onderbrengen.

Zijn zoon, Pieter Muliers, legde op eigen kosten de eerste plantentuin te Groningen aan ; hij was meer progressief gestemd dan zijn vader, doch hij was een dronkaard, ging met de studenten op de vuist en werd vanwege de verregaande tekortkomingen aan zijn academische verplichtingen ontslagen.

**
*
*

Van Nicolaus Mulerius zijn een tweetal mooie latijnse gedichten bekend (4) (5); hij schreef ze ter inleiding voor de poëtische bundels van een paar vrienden; zulks kan zeker niet gelden als een aanspraak op de voortreffelijkheid van zijn wetenschappelijke arbeid. Deze gedichten zijn overigens kennelijk geïnspireerd op Horatius' tweede epode, en op Virgilius' eerste ekloge; men mag zeggen dat zij daarvan een meesterlijke parafrase zijn. Mulerius gaf zich liever aan bespiegelende dan aan aanschouwelijke arbeid over (6); dat bewijzen ook zijn straks te bespreken astronomische geschriften. Hij was een man van gezag en werd o. m. door de groningse Kamer van de Oostindische Kompagnie als haar vertegenwoordiger bij de heren Negentien afgevaardigd. De Staten van Groningen en Ommelanden bedongen bij zijn benoeming tot hoogleraar hen « mede te dienste te staan » als *medicus provincialis* zonder verhoging van traktement (7). Al die eervolle opdrachten kunnen de innerlijke waarde van zijn onderwijs weinig verhogen en leidden hem van zijn hoofdtaak, d. i. het bevorderen van medische kennis door waarneming of experiment, meer en meer af.

Bij het overlijden van Ubbo Emmius schreef Mulerius de panegyriek op van de geestelijke vader van de groningse universiteit. Het is een stuk lovende biografie waar de nadruk gelegd wordt op de religieuze en vaderlandse rol door Emmius gespeeld; uit die panegyriek blijkt eens te meer welke taak de kuratoren voor hun jonge stichting hadden bedacht, n.m. een bolwerk van het kalvinisme te zijn. Een objektieve beoordeling van de wetenschappelijke opdracht en verwezenlijkingen van Ubbo Emmius is die panegyriek allerminst. Uit de literaire sierselen die ze tot een lezenswaard stuk maken, treedt Emmius als een belangrijk en zeer gekultiveerd man te voorschijn, maar de kritische lezer moet de konkluzie voor zichzelf maken: het kon veel soberder, scherper en pregnanter geschreven geweest zijn. We zouden dat *Elogium Ubbonis Emmii Historiarum et Graecae Linguae in Academia Groningensi Professoris primi* (8) als het prototype van het

(4) Cfr. J. B. Houwart: *Paraenesis Politica*, Leeuwarden 1614.

(5) Cfr. Leo Aetsema: *Poemata Juvenilia*, Franeker 1617.

(6) H. Brugmans: *Academia groningana 1614-1914*; blz. 260.

(7) Cfr. H. Brugmans, op. cit. blz. 254.

(8) Cfr. Henningus Witten; *Memoriae Philosophorum Decas quinta*; Frankfurt, 1679, blz. 31-62.

retorische humanistisch genre kunnen bestempelen.

**
*

Nicolaus Mulerius' wetenschappelijke bedrijvigheid ligt op het gebied van de astronomie. Waarnemingen heeft hij niet gemaakt, maar veel berekeningen; tabellen heeft hij samengesteld, populaire werkjes geschreven en een uitgaaf van Copernicus bezorgd. Dat geschreven oeuvre loopt van 1595 tot aan zijn dood; hij begon er mede toen hij volop in de medische praktijk te Harlingen stond, lang voordat hij te Groningen een professoraat aanvaardde.

We vestigen vooral de aandacht op de uitgaaf van Copernicus' fundamenteel werk onder de titel: *Nicolai Copernici Torinensis Astronomia Instaurata, libris sex comprehensa, qui de Revolutionibus orbium coelestium inscribuntur*. Amstelodami, Wilhelmus Iansonius, 1617. Het is de derde uitgaaf van het ophefmakend boek van de poolse geleerde (1473-1543) waarvan de eerste in 1543 te Nürnberg, de tweede in 1566 te Basel verschenen was, en waarmede hij Ptolemaios' geocentrisme van het heelal afbrak en het heliocentrisme in de plaats zette.

Mulerius voorzag zijn Copernicusuitgaaf met kommentaar en noten waarin hij een grote eruditie aan de dag legt; het belet hem niet de stellingen van Copernicus in hun geheel te verwerpen. Het jaar tevoren had hij dit reeds gedaan op theologische gronden en hij deed het thans op sterrekundige gronden (9). Hoe verdienstelijk het bezorgen van een editie der *De Revolutionibus Orbium Caelestrum* ook was en hoe sterk de nadruk door de uitgever op dit werk ook gelegd moge zijn, hoe verbazender het voorkomt dat Mulerius het belang van het boek volkomen negeert.

Benevens zijn Copernicusuitgaaf liet Mulerius een aantal astronomische geschriften verschijnen die de vrucht waren van zijn wiskundig talent. Ze worden in de *Biographie Nationale* en in het *Nieuw Nederlandsch Biografisch Woordenboek* (10) opgesomd; het zijn kalenderberekeningen, tafels voor berekeningen van eklipsen, epakten en syzygiën, tafels van sinussen, tagentes en secantes. Voorts hielp

(9) Cfr. *Institutionum Astronomicarum Libri duo*, Groningae, ex offic. Joannis Saffi, 1616; hoofdzakelijk in het woord vooraf tot de lezer, waar Mulerius o.m. schrijft: « Num hoc absurdum dici mereatur pietatique Christianae adversum, viderint illi quibus Copernici sententiam tueri cordi est ».

(10) Deel II, 1912, kol. 953 door C. de Waard.

hij Ubbo Emmius bij het uitwerken van diens *Opus Chronologicum* (11); door de geleerde schrijver werd hij aangezocht er een vergelijkende tabel van de kristelijke en de arabische kalender aan toe te voegen: *Diatribes eruditissima de annis arabicis, et eorum recta comparatione et connexione cum annis nostris*. De poëtische introductie tot het magistrale gewrocht van Ubbo Emmius is van Mulerius' hand: een stemmig brokje latijnse verzen van waarachtig vergiliaanse inspiratie.

Mulerius was een bitter tegenstander van de gregoriaanse kalenderhervorming; hij was het meer om antipapistische dan om welke andere redenen ook, en om toch niet te moeten laten blijken dat hij voor de nieuwe kalender kapituleerde, stelde hij voor bij elk exemplaar van een gregoriaanse almanak de oude tijdrekening toe te voegen; zijn kalvinisme moest het nadien evenwel opgeven.

Onder Mulerius' astronomische werken is er een van matige omvang dat hij, ofschoon reeds hoogleraar te Groningen, aan de stadsmagistraat van Harlingen opdraagt welke hij zijne heren en mecenassen van weleer noemt. Het boekje is gedateerd « 1616 uit Groningen, op de 6 augustus van het jaar 6329 volgens de juliaanse kalender, dit is, de zesentwintigste verjaardag der geboorte van mijn oudste telg binnen uwe muren ». Het is het onder voetnoot (9) vermelde *Institutionum Astronomicarum Libri duo*; we vermenen dat Mulerius in dit boekje zijn kolleges in de beginselen van de sterrenkunde heeft verwerkt om ze ter gading voor een ruimer kring van belangstellenden ter hand te stellen. Het was het eerste geschrift dat hij van uit zijn nieuwe standplaats en werkkring liet verschijnen. Het kende een tweede uitgaaf te Groningen in 1649.

**

Mulerius heeft naast de voornoemde boeken die ten behoeve van wetenschapsbeoefenaren werden geschreven, een paar werkjes in het licht gezonden die hij voor het gewone, alleen nederlandslezende publiek bestemde. Zij zijn op het geestespeil van lichtgelovige lieden berekend; het is verbazend dat een universiteitsprofessor zulke onwetenschappelijke dingen neerschreef.

I. D. D. Nicolaum Mulerium, van Brugge, doctor in de medicynen,

(11) Groningen, Joannes Sassijs, 1619.

van weghen der Stadt Groningen ende omme-landen. Zijne Practica met de beschryvinghe vande Comeet. Als oock mede van de Pasquil ende ghenoechlijck discours, hoe dat wy door Gods genade aenden Nederlandtschen Vrede-handel zijn ghecomen. — By Hans Sas, woonende inde Heerestraet, inde vergulde Druckerye, 1608.

II. *Hemelsche Trompet Morgenwecker ofte Comeet met een Langebaert*, erschienen Anno 1618 in Novembri ende Decembri, ghestelt door Nicolaum Mulerium, Doct. & Profess. in de Medicynen, ende Mathematischen consten in Groeninghen. Tot Groningen. Gedruckt By Hans Sas, Boeckdrucker Ordinaris, 1618. Van dit boekje bezorgde Muliers' kleinzoon een herdruk in 1680 ter gelegenheid van het verschijnen van een komeet in dat jaar (12).

III. In 1608 deden het *Warachtig einde genoechlick discours* of delen daaruit met een paar andere pacifistische dokumenten verenigd, in pamfletten de ronde (13).

De populaire geschriftjes van Muliers dragen er niet toe bij om zijn faam van wetenschappelijk astronoom te verhogen; ze maken hem tot een sterrenwichelaar die de lichtgelovigheid van eenvoudige lieden aanwakkert. De volksverbeelding heeft altijd geaasd op geheimzinnigheid, aan ongewone verschijnselen in het uitspannel heeft zij het optreden van grote natuurrampen en andere kataklysmen onfeilbaar vastgeknoopt: een staartster was voor haar de vinger van God die waarschuwde voor dreigend onheil als straf voor de zonde. Een echt wetenschappelijk man zal zulk onredelijk volksgeloof geen voedsel geven en het was een funeste schrijverij vanwege een hoogleraar in de wis- en sterrenkunde, hoe vroom hij ook weze, om dat bijgeloof in stand te houden. Een titel als « Hemelsche Trompet, Morgen wekker of Comeet met een Langebaert » in de pen van een beoefenaar der wetenschap is een afdwaling van het gezond denkvermogen, die wijst op een falen van recht inzicht. Kometen aanziet Muliers als « extraordinaris boden die waarschouwen op dat wy met die van Ninive ons tot God kerende met vasten ende bidden, met schreyen ende wenen, die wel verdiende straffe moghen ontgaen ». De rampen zouden des te erger zijn wanneer de komeet tijdens een schrikkeljaar aan de hemel verschijnt.

(12) Uitg. Albert Sas, Groningen, 1680.

(13) Zonder opgaaf van uitgever; in Univ. Bibl. Gent onder nr Ti 632 en nr B1 5652.

Het was verkeerd vanwege Muliers zijn populaire uiteenzetting van wat kometen zijn, te stofferen met aanmerkingen die niets anders konden bereiken dan het wangeloof en, als weerslag daarvan, de losbandigheid in de hand te werken. Het was zijnerzijds een verkeerd berekende apologetika.

Ons komt het voor dat Nicolaus Muliers die zich « van Brugghe » noemt in de titel van *Zyne Practica*, zijn westvlaamse landaard ver-raadt door zijn taal. We weten natuurlijk niet hoe diep hij te Brugge de westvlaamse stempel ontving en of hij in het noorden betrekkingen met het vaderland onderhield, doch zijn westvlaamse oorsprong ligt vingerdik op zijn nederlands gespreid. Men beluistert het zuiverste westvlaams wanneer hij spreekt van : 't voorste peerdt vanden wagen, oorloge, sorge, een weke, die sake, vergaderinghe, niet met alle, ten is niet langhe gheleden. Hij schrijft van : Indiaensche neuten cracken, zijn gemac nemen, hem stille houden, uyt die mutte comen, der menschen aert is sodanich datmen t' gewoon niet en acht hoe groot dat het is maer een geringhe saecke dat nieuw is can ons bewegen en buyten huys trecken, men salder acht op nemen, alle dink heeft sijn waerom, in ons lichaam isser niet een litken in 't minste dat geen nut of voordeel doet, also dat ick wel gelove, waert saecke dat Aristoteles wederom leefde hy soude sijn gevoelen van de gantschen handel der Cometen geerne veranderen, enz. enz. Nergens heeft die taal een noordnederlandse klank, zuidnederlands is ze van mening en van uitdrukking.

Opstand en oorlog zijn vaak het deel van de samenleving na het verschijnen van staartsterren in de hemel, betoogt Mulerius ; geen verwondering baart het dat hij meent de volkeren te moeten waarschuwen voor het krakeel binnen of buiten hun grenzen ; hij doet het in verzen of in allegorieën. Een sonnet (14) waarin hij nederlanders, italianen, engelsen, fransen en Duitsers bezweert op hun hoede te zijn voor de listen van de internationale politiek is niet banaal, en het sprookje (15) over een intieme ruzie tussen St. Pieter en St. Markus die op een verzoening uitloopt, moet bijdragen om onder de lezers van al die narigheid met de kometen een atmosfeer van vredesgezindheid

(14) *Verbael vande Occasie ende Oorsaeck waer door de Nederlanden gecomen sijn aenden Vreede handel*, z.j., blz. 6.

(15) *Zyne Practica*, blz. 11.

te scheppen. Het is duidelijk dat daarin gezinspeeld wordt op de oorlog tussen Spanje en Nederland. « Koning, gij zoudt het hoogste machtsgebied bereikt hebben, als gij de nederlanders zachter aangepakt hadt » is een bedekte toespeling op Filips II.

**
*

Uit de studie van zijn levensrelaas treedt klaarblijkelijk naar voor dat Nicolaus Mulerius een fanatiek-vroom kalvinist is geweest. Van huize uit was hij in het verzet tegen het roomse geloof gestijfd : zijn moeder werd te Ieper doodgemarteld, zijn vader moest tot driemaal toe op de vlucht, het protestantse noorden verschaftte hem een asyl en een bestaan, in de kalvinistische voorpost die Groningen was werd hij hoogleraar, alle theologische scherpslijpers was hij ten vriend, de zuiverheid der geloofsdoktrine van zijn mede- en tegenstanders hield hij nauwgezet in het oog, zijn wetenschappelijke en vriendschappelijke betrekkingen met J. J. Scaliger sloegen een stevige brug tussen Leiden en Groningen. Toen Conrad Vorstius (16), de remonstrantse godgeleerde, een verdraagzaam en vredelievend man, in 1611 te Leiden tot opvolger van Arminius benoemd werd, verzetten de predestinatiedragonders van het kalvinisme hemel en aarde om Vorstius van zijn kateder verwijderd te houden. Mulerius was van de beschuldigende partij en deed zijn duit in het zakje om de kuratoren van Leiden tegen zulk een verderfelijck geacht man als Vorstius te waarschuwen. Een gelijkaardige geschiedenis had zich in 1608 voorgedaan wanneer Adolffus Jager (Venator), de predikant van Alkmaar, voor de zuiverheid van zijn theologische opvattingen werd bekeurd, Mulerius was er weer als de kippen bij om ketterjager te spelen (17). Die ketterjagerij is de schoonste bladzijde uit het leven van de uit Brugge ontsproten medikus niet ; scherpslijperij is altijd meer ontierend voor wie er zich schuldig aan maakt, dan zij diens partij voordeel aanbrengt.

**
*

Wie het werk van Nicolaus Mulerius wil samenvatten en in het kort zijn betekenis wil karakterizeren, moet met weinig opmerkelijke kenmerken van degelijkheid tevreden zijn. Hij was een medikus die wel opvallend geslaagd is, want waar hij in de praktijk stond, heet die

(16) *N. Biogr. Woordenb.*, III, kol. 1342.

(17) *N. Biogr. Woordenb.*, IX, 1933, kol. 445.

goed geweest te zijn ; de roep van knapheid die hem in Friesland omgaf, maakte dat hij als eerste hoogleraar in de medicijnen naar de pas opgerichte universiteit te Groningen beroepen werd. Zijn medisch onderwijs of wetenschappelijke bedrijvigheid heeft in geen enkel geschrift van zijn hand sporen nagelaten ; toch roemt men hem in de gedenkschriften der groningse hogeschool als de innovator die de lijkensekties aldaar in zwang bracht.

De astronomische publikaties van Mulerius zijn talrijk ; zeer verdienstelijk heeft hij zich gemaakt door de uitgave van Copernicus' boek *De Revolutionibus Orbium Celestium* ; Copernicus' stellingen heeft hij van de hand gewezen, wat niet van aard is om Mulerius als een vooruitstrevend sterrekundige te bestempelen. Dat hij belang hechtte aan de kometen als voorboden van rampspoed en oorlog verhoogt de dunk niet die men van deze astroloog mededraagt, ondanks een imponerend oeuvre van kalenderberekeningen dat hij op zijn aktief heeft ; dat hij de gregoriaanse almanak negeerde, geeft een deuk te meer aan zijn reeds anders zo kortzichtig oordeel.

Als humanistisch schrijver kan Mulerius zich op de verdienste van een goede middelmaat beroepen. Bijaldien hij en de zijnen in Zuidnederland door de Inquizitie op de hielen gezeten werden terwille van hun hervormingsgezindheid, kan het niet weggecijferd worden dat Mulerius zichzelf gaarne een rol bij het kettergericht onder zijn protestantse geloofsbroeders in Noordnederland heeft voorbehouden.

Nicolaus Mulerius uit Brugge heeft zich op het schouwtoneel waar ideologieën en studie zich benaastigen om op de belangstelling van mens en samenleving beslag te leggen, niet zeer gunstig doen kennen.

L. Elaut (Gent).

RESUME

Quand en 1612, les états généraux de Groningue décidèrent de fonder une université dans le chef-lieu de leur province, ils chargèrent Ubbo Emmius, savant linguiste et historien, d'en organiser les assises. Celui-ci fit appel à Nicolas Mulerius pour être le titulaire de la première chaire de médecine.

Mulerius, natif de Bruges, avait quitté la patrie avec sa famille lors des

guerres de religion ; docteur en médecine à Leyde en 1589, il pratiqua l'art de guérir à Amsterdam, à Harlingen et à Leeuwarden ; il fut nommé à Groningue en 1614. Il est le fondateur de la bibliothèque et de l'amphithéâtre d'anatomie de cette université. Son œuvre médicale est fortement entachée d'astrologie, ce qui lui enlève tout caractère scientifique. Mulerius a édité e.a. *De Revolutionibus Orbium coelestium* de Copernic sans en saisir l'importance. Il a en outre publié des calendriers comparatifs grégoriens et arabes et des tableaux astronomiques d'une réelle valeur. Il est poète et humaniste ; cette œuvre littéraire porte les traces de son origine brugeoise.

Victime de l'intolérance religieuse, Mulerius a manifesté dans sa patrie d'adoption le même sentiment vis-à-vis des personnes dont il ne partageait pas les convictions. La vie et l'œuvre du titulaire de la première chaire de médecine à Groningue ne se présente pas sous un jour favorable au point de vue scientifique, ni au point de vue simplement humain.